

BẠN TÔI, TRẦN QUỐC BẢO: MỘT ĐỜI LÀM NGHỆ SĨ, MỘT ĐỜI SỐNG TÌNH NGHĨA

Bài của HỒ VĂN XUÂN NHI

Năm 1981, ở căn nhà của gia đình tôi nằm trong khu Rossmoor thành phố Los Alamitos, tôi gặp một người bạn mới, anh vừa định cư đến Mỹ khoảng thời gian ngắn thôi, từ trại tỵ nạn ở Thái Lan. Người trẻ dáng cao, gầy, đeo kính trắng, dáng dấp nhìn đã có thể đoán là một nghệ sĩ. Nhà tôi lúc đó có chiếc đàn key board ở phòng khách, người bạn mới ngồi xuống gõ những nhịp đàn rất thông thạo. Tôi đón chào, làm quen người bạn mới. Tôi quen biết người bạn thanh niên tuổi trẻ đó, tên Trần Quốc Bảo, lần đầu từ thời gian đó.

Cũng năm đó, tôi xuất bản tờ tạp chí Tuổi Ngọc, một tờ báo với nội dung rất là mực tím học trò, cho tuổi mới lớn yêu thương. Đó là nghề tay trái của tôi vì mê viết báo, mê viết văn, tôi bỏ tiền túi làm tờ báo và chẳng bao lâu đã là một mảnh đất văn nghệ của giới trẻ những năm đầu thập niên 80. Tôi đã mời Trần Quốc Bảo về cộng tác biên tập, không chỉ viết nhạc, viết bài, mà suốt hơn 6 năm của Tuổi Ngọc, Trần Quốc Bảo đã góp tay rất nhiều mỗi khi chúng tôi tổ chức những chương trình sinh hoạt văn nghệ, trại họp mặt thanh niên sinh viên, hội thảo tuổi trẻ... Nơi nào có nhóm Tuổi Ngọc, nơi đó có Trần Quốc Bảo với cây đàn, với tiếng hát sinh viên nhưng đầy máu nóng tình người và quê hương.

Thời đó của Tuổi Ngọc, chúng tôi đã xuất bản cho Trần Quốc Bảo tập ca khúc đầu tiên với những ca khúc thanh niên, tình ca, ca khúc tỵ nạn, ca khúc phúc âm do chính bạn tôi sáng tác... . . . Hát Trên Đường Lưu Vong. . . Thời đó, giai đoạn còn phôi phai hình thành một cộng đồng người Việt ở quận Cam, thì Trần Quốc Bảo đã là một nhạc sĩ trẻ sáng tác thành công, nhiều ca khúc về tỵ nạn và thanh niên của anh đã được hát ở những sân trường đại học, trung học qua những buổi sinh hoạt văn nghệ của các hội sinh viên Việt Nam. Trần Quốc Bảo có nhiều nhạc phẩm đã gây cảm xúc sâu đậm trong lòng những người trẻ còn ưu tư trước vận nước quê nhà, và nhiều ca khúc hát chia sẻ tâm sự những thuyền nhân còn ở những trại tỵ nạn.

Thời đó của Tuổi Ngọc, Trần Quốc Bảo là cái tên dính liền với những sinh hoạt tuổi trẻ thập niên 80, bên cạnh những anh em nhạc sĩ trẻ thường xuyên sinh hoạt với nhóm Tuổi Ngọc như Việt Dzũng, Khúc Lan, Khúc Minh, Đình Tuấn (Bác Sĩ Đình Xuân Anh Tuấn vừa được vinh danh trong chương trình Thuý Nga Paris số 77). Chúng tôi đi sinh hoạt nhiều nơi, lúc bấy giờ con số độc giả tờ Tuổi Ngọc của tôi đã lên đến cả mấy ngàn phát hành trên toàn thế giới, nơi nào có sinh viên có người trẻ Việt Nam còn nặng tình với núi sông Việt Nam, thì nơi đó có Tuổi Ngọc. Trần Quốc Bảo đã bắt đầu trở thành một người bạn thân của tôi từ những ngày tháng của tạp chí Tuổi Ngọc, có mặt cùng tôi ở khắp nơi những bạn bè Tuổi Ngọc đó.

Thời đó khi số phận thuyền nhân vượt biển đang chờ đợi những quyết định ân huệ của Hoa Kỳ và các quốc gia thứ ba, thì cộng đồng người Việt ở Mỹ đã dồn nhiều nỗ lực để tranh đấu cho sự định cư của đồng bào ở các trại tỵ nạn, Trần Quốc Bảo đã đầu tiên tổ chức một đại nhạc hội quy mô cả chục nghệ sĩ tên tuổi, trong một chương trình Giọt

Nước Mắt Cho Tuổi Thơ Việt Nam tại Anaheim để gây quỹ giúp những trẻ em mồ côi ở các trại tỵ nạn vùng Đông Nam Á. Anh em chúng tôi đã chung sức nhau làm công tác này, tôi mới thấy được trái tim của Trần Quốc Bảo cho thuyền nhân, cho tuổi thơ Việt Nam, cho con người Việt Nam, là lớn lắm hơn cả nhiều trái tim của những người nhận mình là người đi làm đại cuộc cho quê hương.

Trần Quốc Bảo đã là sinh viên của trường Orange Coast College nhiều năm. Học nhiều năm, nhưng mê làm văn nghệ, mê sinh hoạt thanh niên, mê làm báo chí, rồi sáng sớm còn đi làm nghề bỏ báo OC Register nữa... học hoài vẫn chưa xong cái bằng đại học, nhưng cuối cùng anh cũng ra trường. Tôi không biết bạn tôi đã tốt nghiệp bằng đại học của trường chưa, nhưng cũng có thể là trường đại học Orange Coast này thấy anh học lâu quá, chương trình chỉ có 2 năm mà đã 4-5 năm rồi chưa xong, thôi thì cho bạn tôi. . . ra trường ... cho rồi, dành chỗ cho sinh viên mới... !!! Chỉ biết là sau đó, bạn tôi vẫn lái chiếc xe pick-up cũ kỹ, khi màn đêm chưa tan đã đi làm việc cho OC Register... để bỏ báo.

Tiền kiếm được của nghề bỏ báo, bạn tôi dồn vào để làm một tờ báo cho riêng mình ... tờ báo đầu tiên mang tên tờ báo Hồng... một tờ báo văn nghệ chuyên đề ca nhạc và sân khấu. Lúc đó thì Trần Quốc Bảo đã có chút vốn liếng kinh nghiệm làm báo rồi. Trần Quốc Bảo học nghề làm báo từ nhiều người, đầu tiên khi Bảo làm việc với nhà báo Du Miên, lúc đó với tờ Trường Sơn, rồi anh Võ Thạnh Đông . . . Cho nên Bảo chủ trương tờ báo Hồng được chừng 2 năm rồi đến tờ Thế Giới Nghệ Sĩ.

Báo Thế Giới Nghệ Sĩ ra đời vào đầu thập niên 90, chủ nhiệm chính thức là Trần Quốc Bảo, tôi được phong làm chủ bút, sau này thì Bảo lại cho đổi tôi là chủ nhiệm còn Bảo là chủ bút. Cái tên Trần Quốc Bảo và Hồ Văn Xuân Nhi từ đó thường đi đôi với nhau, Bảo đi đến đâu kéo tôi đi chung theo đó, giới thiệu tôi như là cái sườn cột của tờ báo Thế Giới Nghệ Sĩ, nhưng thực tế chính Trần Quốc Bảo mới là người chủ trương và lo hết mọi việc từ tiền bạc quảng cáo đến bài vở. Tôi đóng vai trò của một nhà ngoại giao cho tờ báo thì đúng hơn, tuy mang danh làm chủ nhiệm hay chủ bút, nhưng nhiều khi bài viết của tôi, Bảo vẫn toàn quyền tự động đực, bỏ theo ý mình, mà tôi cũng chẳng thắc mắc hay than phiền bao giờ. Báo Thế Giới Nghệ Sĩ có đông đọc giả ở nhiều nơi nước Mỹ và toàn thế giới.

Lẽ ra số lượng độc giả dài hạn và thường xuyên của TGNS cũng đã đủ sức nuôi sống tờ báo, nhưng bạn tôi cũng vì một thói quen xấu mà mệt mỏi làm tờ báo không phát hành được nữa.

Bạn tôi Trần Quốc Bảo có thói quen xấu là làm việc cứ thích ôm đồm một mình, không chịu chia sẻ công việc cho người khác, không chịu tin người khác làm việc đúng ý mình, cho nên chẳng ai có thể giúp được Bảo, và Bảo cũng chẳng thể giao việc cho ai. Tôi thì có công việc làm riêng trọn thời gian, chỉ có thể góp sức về bài vở, hay là khi bạn tôi sai chuyện gì tôi làm chuyện đó, chứ không thể nhúng tay nhiều trong công việc toà soạn mỗi ngày. Cuối cùng bạn tôi cứ gánh vai, gánh lưng lo hết mọi việc từ A đến Z của tờ báo, rồi khi sức đã mỏi, bạn tôi ngã quy và tờ báo ngã quy theo. Nhưng mà cái tên Thế Giới Nghệ Sĩ thì cứ còn sống hoài, tổ chức chương trình gì, đi đến đâu bạn tôi cũng dùng

đanh nghĩa Thế Giới Nghệ Sĩ. Sau này tại Sài Gòn cũng có tờ báo lấy tên Thế Giới Nghệ Sĩ, rồi có hội quán Thế Giới Nghệ Sĩ. Nhưng cái tên đó, lẽ ra bạn tôi phải đăng ký bản quyền, để không ai sử dụng nữa.

Có lẽ khác hơn lý do đó, thì tờ báo Thế Giới Nghệ Sĩ của Trần Quốc Bảo phải đình bản vì bạn tôi không thể là một nhà báo chuyên nghiệp được. Bạn tôi Trần Quốc Bảo chỉ có thể là một nghệ sĩ thôi. Anh có thể làm MC, làm ca sỹ, làm nhạc sỹ, hay một người viết báo văn nghệ cũng được, nhưng không thể là một nhà chủ trương hay chủ nhiệm hay chủ bút một tờ báo cho riêng mình. Nghề viết báo không hẳn là nghề làm báo. Người làm báo, ở cộng đồng Việt Nam xứ Mỹ này, phải có những võ công, những bí kiếp..... thì mới sống nổi trong trận gió tanh mưa máu của mặt trận báo chí hôm nay. Muốn sống còn, nhà làm báo phải có những phù phép, biết những thế cờ, và có đủ bản lĩnh của một... nhà chính trị nữa !! Cho dù là làm báo văn nghệ hay văn học. Làm báo mà chỉ vì lý tưởng, vì trái tim đam mê một cõi mộng nào đó, trước sau báo cũng chết mà thôi. . . trong thế giới báo chí, truyền thông của cộng đồng chúng ta . . . cũng có nhiều trò chơi . . . Mafia . . . lắm!! Mà bạn tôi thì không đủ tâm độc đạo tà để sống sót trên thương trường này. Trần Quốc Bảo đã làm báo vì đam mê văn nghệ, Báo chỉ có thể . . . chết . . . với tờ báo mà thôi !!!

Cho nên gần 5 năm nay, bạn tôi chỉ viết báo, rất thuần túy văn nghệ, rồi làm MC . . . ngoài chương trình hằng tuần thường xuyên quản lý sân khấu cho Bleu Club (trước kia là MVP Club), rồi có những show văn nghệ cuối tuần ở quận Cam hay những nơi xa, có khi đi Úc, đi Tây . . . nhưng chỉ ca hát, hay MC cho thiên hạ mà thôi.

Tuy chỉ là một con người nghệ sỹ có trái tim nghệ sỹ, đời sống cũng rất nghệ sỹ tính, nhưng Trần Quốc Bảo cũng thường bị đứng giữa nhiều lần đạn. Nghệ sỹ phe phái đánh nhau, báo chí dàn trận bút chiến nhau, trung tâm băng nhạc cạnh tranh tấn công nhau, nhiều lúc vô tình hay hữu ý mà kẹt bạn tôi đứng giữa. Nói về chuyện thù oán hay đánh đấm nhau, dù là chuyện cộng đồng hay chuyện văn nghệ, thì Trần Quốc Bảo lúc nào cũng là người thường tìm cách né tránh. Tuy là một người được xem là người có thể viết sách sử văn nghệ chuyện nghệ sỹ cộng đồng Việt ở Cali này, vậy mà Trần Quốc Bảo lúc nào cũng đóng vai . . . giả khờ . . . giả mù . . . giả điếc . . . ai hỏi cái gì cũng không biết, cũng lắc đầu . . . mà thật ra bạn tôi là người hiểu chuyện hơn ai hết, biết rõ nhiều điều xem là thâm cung bí sử của làng văn nghệ Bôn Sa này nhiều không thua, nếu chưa dám nói là hơn cả, những nhà báo văn nghệ bậc sư ở đây.

Tôi vẫn thường chê bạn tôi ở cái bản tính né tránh nhiều nhút nhát đó, hay di hoà vi quý, không thích đụng chạm ai cả, dù là sự thật đen đỏ thế nào. . . chuyện xấu Bảo cũng chẳng khai ra, chuyện tốt bạn tôi cũng chẳng hồ hởi tìm đến . . . Bảo là người làm báo, viết báo đó, nhưng lại sợ nhà báo lắm. Sợ bị nhà báo hỏi han, xin ý kiến, xin xác minh, cứ nhất định ngậm miệng không kể, không nói gì hết. . . mà đến khi Bảo chịu nói, thì lại nói những điều mà Bảo đã học của trường phái “huề vốn” . . . vậy thôi !!! Bởi vậy mà khi thấy tôi cầm bút viết trên tờ VW, quây ông nghị này ông dân biểu kia, hay viết những chuyện làm tức mình một số trong thiên hạ, thì bạn tôi lại sợ giùm cho tôi.

Cũng như mới đây nhất trên diễn đàn báo VW này, có xảy ra câu chuyện . . . ngày xưa Hoàng Thị . . . gì đó ù. . . Tôi biết rõ bạn tôi đã từng hiểu rõ cội nguồn vấn đề, đã từng về VN ngồi chung chén với nhà thơ Phạm Thiên Thư . . . vậy mà khi VW hỏi, bạn tôi như người không hiểu chuyện gì, không bênh ai không nói xấu ai . . . Cho nên thế, ở làng văn nghệ này, sau này có ai kiện cáo nhau chuyện gì thì đừng đại mà mời Trần Quốc Bảo ra làm nhân chứng, chàng chẳng nói gì đâu, nhiều khi còn làm “áp phê” ngược phía mình nữa . . . Khi ca sỹ Duy Thanh đòi “lật tẩy” người chị ca sỹ văn nghệ mà riêng tôi thần tượng lắm, Khánh Ly, thì Trần Quốc Bảo “la rầy” Duy Thanh quá cỡ . . . lý do đơn giản, bạn tôi không muốn xích mích với chị Khánh Ly.

Suốt một đời làm người, suốt một kiếp nghệ sỹ, Trần Quốc Bảo không bao giờ muốn xích mích với ai hết.

Con người Trần Quốc Bảo sống rất đơn giản, chung thủy tình nghĩa bạn bè, anh em văn nghệ, hay cả trong giao dịch nghề nghiệp. Con người Trần Quốc Bảo không thích đua đòi, không nhìn lên cao để đội đầu mình, cũng không nhìn xuống thấp để hạ đạp ai. Con người Trần Quốc Bảo sống luôn tỏ mình vui vẻ với mọi người, nhưng cũng không nịnh bợ luồn cúi ai để lợi lộc bản thân. Bạn tôi nghèo lắm, qua Mỹ đã 25 năm rồi, vẫn nghèo, vẫn trắng tay, đồng tiền trong cuộc sống nghệ sỹ, kiếm được đồng nào xài hết đồng đó. Trần Quốc Bảo biết quý những ân tình đã đến với mình, nhưng không tha thứ cho những kẻ phản bội mình. Có điều khi Bảo ghét ai, bạn tôi cũng không nói ra điều đó, cũng không đi xấu mồm hay dựng đứng những điều không thật để trả thù người đó. Có cũng không nói, nên không có thì hẳn nhiên Bảo lại càng không nói.

Về đời sống tình cảm, cho đến giờ này tôi vẫn chưa biết là Trần Quốc Bảo đã có người yêu nào hay chưa, dù Bảo đã viết nhạc cho một cuộc tình, đã làm thơ cho một mối tình hay một người con gái nào đó, tôi không biết những nhân vật đó, mối tình đó là trong trí tưởng tượng của bạn tôi, hay là đã có thật, nhưng tôi chưa gặp ai là tình nhân chính thức trong đời sống Trần Quốc Bảo, hay là bạn tôi quá kín đáo chẳng??? Tôi chỉ biết Trần Quốc Bảo đã có yêu vài ba cô gái đẹp, có người đã là hoa hậu, có người là ca sỹ . . . nhưng chỉ là những cuộc tình một chiều . . . và rất âm thầm, lặng lẽ một mình. Có khi ngày cưới của người ta, chính chàng là người làm MC điều khiển chương trình, chúc cô dâu chú rể trăm năm hạnh phúc, tay nâng ly rượu chúc mừng người, mà lòng bạn tôi phải là héo hắt lắm???

Có nhiều tin đồn, hay nói rõ hơn, có nhiều người nói bạn tôi là “gay” . . . có lẽ vì Bảo đến 45 tuổi rồi mà vẫn chưa có vợ, vẫn chẳng thấy có cô nhân tình nào bên chàng. Thật sự, rất chân thật, tôi không biết điều này đúng hay sai. Tôi thấy bạn tôi làm văn nghệ ở sân khấu Bleu, có nhiều chàng ca sỹ “gay” lắm, là nơi mà nhiều chàng và chàng thường đến tìm nhau . . . Rồi cũng chính nhiều nghệ sỹ bạn bè của Bảo cũng xác nhận như thế. Nhưng tôi quen bạn tôi cũng đã 25 năm rồi mà chưa hề và không hề thấy bất kỳ một động tác, một lời nói, hay một biểu hiện nào của một người đàn ông bị cho là “gay”. Tuyệt đối hoàn toàn tôi chưa bao giờ thấy, và tôi đã rất thân với Bảo nhiều năm qua. Cho nên, riêng phần tôi, tôi vẫn không cho là như thế. Nhưng nếu cho là bạn tôi “gay” thật, bạn tôi vẫn muôn đời là bạn tôi, và tôi vẫn hãnh diện vì Trần Quốc Bảo là bạn tôi mà thôi.

Ở nơi người bạn tôi, chỉ có một điều mà tôi cho . . . rất là con gái tính, đó là tính hay giận hờn bất chợt của bạn tôi. Tôi ghét nhất cái tính này của Trần Quốc Bảo. Có lẽ những ai cho mình đã hay đang là bạn thân nhất, ân tình nhiều nhất với Trần Quốc Bảo, cũng thế nào có trải qua những lần bị Bảo giận hờn. Khi bạn tôi giận thì giận dai lắm, và bạn tôi có thể lên án lệnh 1 năm hay 2 năm không nói chuyện, cứ y như Mỹ muốn phong tỏa cấm vận một xứ nào vậy, và bạn tôi thực hiện đúng hạn kỳ như thế. Thân tình nhất những người trong cuộc đời của Bảo đều bị có lần án lệnh đó, từ Diễm Phúc, Thành Hammer, Duy Thanh, Phương Hồng Quế, Kim Anh, ký giả Nguyễn Đức Tuấn . . . chính tôi cũng đã có lần nhận án lệnh “treo” 1 năm của Bảo. Quả thật suốt 1 năm trời bạn tôi không nói chuyện với tôi, có khi tình cờ gặp nhau, như người xa lạ vậy . . . Nhưng có điều Bảo có thể giận bạn bè mình, nhưng không thù bạn bè bao giờ, vẫn bên vực bạn khi bạn bị nói xấu, vẫn giúp bạn khi bạn có hoạn nạn . . . Trần Quốc Bảo chỉ thù những ai quả thật đã là kẻ thù với Bảo . . . cho dù thế, với bản tính di hoà vì quý của Bảo, cũng chẳng bao giờ có sự trả thù với ai.

Cái tốt nhất của bạn tôi, là cách sống với bạn bè. Trần Quốc Bảo trọng tình trọng nghĩa và sống hết lòng với bạn bè. Khi Bảo giúp ai, lo cho ai, dù là chuyện riêng tư, hay nghề nghiệp văn nghệ, đều đem hết trái tim và sức mình ra lo việc cho bạn. Rất chu đáo, rất đầy đủ. Bảo thường cố tình làm cho bạn mình phải thật vui, thật hãnh diện, thật bất ngờ. Con người của Bảo như thế. Nhiều khi tình bạn của Bảo làm tôi muốn bật khóc. Tôi còn nhớ có một quãng thời gian rất xưa, có lúc tôi hoạn nạn đường sự nghiệp, thất thế và không còn tiền trong tay. Một hôm Bảo nhờ tôi lái xe đi đến một nhà người nào đó, để Bảo nhận tiền thù lao cát xê của anh, sau khi nhận tiền chỉ có vài trăm đô la, bạn tôi dúi vào tay tôi 300 đô la . . . ông cầm ít tiền xài đỡ, tôi cũng kẹt lắm, nhưng biết ông kẹt hơn tôi, nên thôi của ít lòng nhiều vậy. . . Tôi đã không hỏi mượn tiền của Bảo vì biết bạn tôi cũng nghèo. Cho nên tôi ghen ghen trong tim, không nói lên nổi hai chữ cảm ơn với bạn.

Cũng có thể vì lúc nào cũng sống với những bạn bè mình quá ân tình, nên Bảo nhiều lúc đòi hỏi bạn bè phải sống với mình hết sức tình cảm. Cho nên một chút vô tình, sơ hở, hay bất cẩn một lời nói, một thái độ, một điều gì đó đã làm . . . Bảo không vui, Bảo sẽ đau lòng lắm nên giận nhiều lắm. Nhưng mà nếu là bạn của Bảo, phải hiểu Trần Quốc Bảo thôi, nếu khôn khéo có thể được Bảo “ giảm án” nhẹ hơn, nếu không thì cứ chờ hết hạn “bản án”, cũng sẽ . . . huề vốn thôi.

Trần Quốc Bảo là con trai một của chiêm tinh gia Huỳnh Liên danh tiếng ngày xưa trước 1975. Có lẽ vì là nhà chiêm tinh quá xuất chúng, biết được những bí mật thời vận những ai đó, mà Huỳnh Liên đã bị giết thảm sau năm 1975. Rồi Trần Quốc Bảo vượt biên, sống sót còn lại trên một con thuyền đã chết hơn 200 người, nên khi vào đến đảo Thái Lan ty nạn, Trần Quốc Bảo đã sáng tác những ca khúc thân phận người ty nạn lúc đó. Tôi đáng tiếc khi nhìn thấy những trung tâm băng nhạc như Thuý Nga, Asia khi làm chương trình 30 năm xa xứ hay hành trình ty nạn, đã không chọn một ca khúc nào đó của bạn tôi. Bởi vì, những năm của thập niên 80, khi Bảo hát cho đồng bào nghe, nhiều người đã phải khóc. Không thể khóc sao được khi nghe những ca khúc đã được viết bằng nước mắt, bởi nước mắt, và cho nước mắt, của thuyền nhân ty nạn. Những ca khúc đó phải gắn liền khi nói về lịch sử của thuyền nhân ty nạn. Nhiều người hôm nay chỉ biết Trần Quốc Bảo như

là một MC, hay một ca sỹ, ít ai biết rằng Bảo đã là một nhạc sỹ viết nhiều ca khúc cho người ty nạn, cho đời lưu vong.

Bây giờ Bảo chỉ sống với Mẹ trong một ngôi nhà khá khang trang của Mẹ ở thành phố Garden Grove. Nghề nghiệp chính Bảo hôm nay: nghệ sỹ. Bảo sống đơn giản lắm, rất nghèo, sống như không cần đồng tiền, cả một đời chưa biết xài thẻ credit card, không có bảo hiểm y tế gì cả, mỗi lần bệnh là đi bác sỹ quen, lệ phí nhẹ hay khám miễn phí, rồi cho toa uống. Trời thương nên Trần Quốc Bảo chưa ngã bệnh nặng phải vào nhà thương hay cấp cứu, vì nếu xảy ra, bạn tôi sẽ không có tiền hay bảo hiểm hay medical nào cả để trang trải phí nhà thương. Bạn tôi hay lo tổ chức gây quỹ giúp nghệ sỹ khác nghèo khó hay bệnh hoạn, nhưng chưa ai nghĩ đến chuyên giúp bạn tôi ngược lại.

Nếu tôi nói rằng Trần Quốc Bảo là nhà sử học của văn nghệ cộng đồng Việt Nam hải ngoại cũng không phải là nói quá lớn lắm đâu. Không có mấy ai có thể lưu giữ, sưu tầm quá nhiều và đầy đủ các tài liệu, hình ảnh về nghệ sỹ và sinh hoạt văn nghệ trước và sau 1975 như bạn tôi được. Kiểm bất cứ hình ảnh nào, bài báo nào, kể cả những bản nhạc, những cuốn audio mấy chục năm về trước, của các nghệ sỹ miền nam thời xa xưa đó, Bảo có thể có đủ cả. Những căn phòng mà Bảo đã ở, như là một thư viện văn nghệ. Vì thế, mà khi tờ báo Thế Giới Nghệ Sỹ còn xuất bản, mỗi số báo như là một tài liệu văn nghệ quý hiếm khi viết về những quá khứ văn nghệ nhiều thập niên trước. Dĩ nhiên là những tài liệu văn nghệ hải ngoại càng đông đủ hơn nữa. Có thể nói, Trần Quốc Bảo có đủ tất cả những bài hát của những ca sỹ đã hát từ xưa đến nay, bên cạnh những hình ảnh và tài liệu báo chí. Nhiều khi chính các nghệ sỹ đó cũng không còn lưu giữ cho chính mình, mà chỉ có Bảo mới có.

Trần Quốc Bảo đã 2 lần làm MC chương trình cho video Thúy Nga Paris trong đầu thập niên 90, và một số tác phẩm video khác, đã phát hành một số CD cho nghệ sỹ, đã lưu diễn nhiều nơi trên thế giới, đã năm bảy lần về Việt Nam, nhiều lần tổ chức họp mặt các nghệ sỹ trong nước (thời trước 1975) để trao tiền, trao quà từ những buổi gây quỹ bên Mỹ này. Trần Quốc Bảo là nghệ sỹ từ hải ngoại đầu tiên có cơ hội gặp đông đủ, đông đảo hầu hết các nhạc sỹ trong nước. Đã có một thời gian, Bảo đã là cầu nối thông tin cho nghệ sỹ trong nước và hải ngoại. Tôi còn nhớ nhiều chuyến đi VN của tôi những năm xa xưa đó, Bảo thường nhờ tôi mang báo chí, mang thư mang quà về cho nhiều nhạc sỹ trong nước. Tôi được gặp nhạc sỹ Trịnh Công Sơn lần đầu và quen biết từ đó, cũng là do qua những lần mang báo chí, mang thư tay cho Bảo. Nhưng cũng có nhiều lúc về nước, bạn tôi đã bị công an an ninh làm việc, cũng vì những hoạt động văn nghệ đó, hay có thể cũng vì anh bị trùng tên với một lãnh tụ một phong trào đấu tranh chống cộng ở hải ngoại này.

Ở Hoa Kỳ, bất cứ một chương trình văn nghệ gây quỹ tương trợ cho bất cứ nghệ sỹ nào đang hoạn nạn, đau yếu. . . thì Trần Quốc Bảo luôn luôn có mặt chủ lực cho chương trình. Phải nói, nhiều nghệ sỹ đã nợ nần tình nghĩa với Bảo, có người khi đã nằm xuống rồi, cũng chỉ có nợ tình nghĩa với bạn tôi, chứ chưa lần có tình nghĩa đền đáp nào cho bạn tôi. Cho nên, nhiều người, hầu như ai nấy, cũng đều thương Trần Quốc Bảo.

Mỗi năm tháng 07 và tháng 12, ở Majestic, đều có 1 show ca nhạc tạm gọi là do chính riêng Trần Quốc Bảo tổ chức. Năm nào cũng vậy. Tháng 07 năm nay, thì có show Sài Gòn Sắc Màu Kỷ Niệm, tổ chức ngày Chúa Nhật 03 tháng 07 tại Majestic lúc 9g00 tối. Show này, trên diễn đàn báo VW hay vài tờ báo khác đã có nói nhiều, hay giới thiệu. Tôi không nói thêm nữa. Nhưng mà, quả thật, phải nói rõ ràng bạn tôi phải làm show để kiếm tiền sống. Một năm 2 show để có tiền sống làm . . . văn nghệ, làm chuyện ..chuà cho thiên hạ tiếp. Show của Bảo thường không quảng cáo mạnh mẽ hay ồn ào trên các đài phát thanh hay báo hằng ngày, báo lớn . . . vậy mà lúc nào cũng sold out. Vé mua phần đông vì bạn bè thương Bảo ủng hộ cho Bảo, để giúp người bạn, người anh, người em của mình. Những lúc này, là cơ hội cho bạn bè trao gửi tình nghĩa, ân tình, hay lòng cảm ơn với Trần Quốc Bảo.

Tôi cũng vậy, không biết ca sỹ già hay trẻ, hát thể nào, nhưng mà tôi cũng sẽ đến, để nói với bạn tôi, rằng: Bên bạn tôi luôn có tôi. Bên cạnh Trần Quốc Bảo luôn có những bạn bè Trần Quốc Bảo. Nhiều nghệ sỹ có tên trong chương trình, hát cho Bảo, không phải vì tiền, mà chỉ vì tình. Tình cho bạn mình. Bởi vì bạn mình đã luôn luôn có tình cho mình.

Sau này, nếu có một ngày Bảo ra đi khỏi thế giới văn nghệ này, có thể Bảo không để lại sự nghiệp mình một tác phẩm văn nghệ danh tiếng nào, không mấy ai sẽ nhớ những tài năng nào của anh, nhưng mà tình nghĩa sống với nhau cùng những bạn bè nghệ sỹ, thì quả là chấm son vàng còn lưu mãi trong sự nghiệp của Trần Quốc Bảo đó.

HỒ VĂN XUÂN NHI
(viết năm 2005)